

ningen sees, at der med Hensyn til det Spørgsmaal, som nærmest gav Anledning til, at 2den Behandling blev standset og Udvalget nedsat, nemlig om man ikke burde lade Forældelsesystemet afløse af Mortificationsystemet eller i alt Fald tillige optage Mortificationsystemet, har fundet Forhandlinger Sted i Udvalget og imellem dette og den høitærede Finantsminister. Noget umiddelbart Udbytte have disse Forhandlinger nu vel ikke havt tilfølg, eftersom Udvalget ikke har troet at burde forsøge paa at forandre eller udvide Lovforslaget til at optage Mortificationsystemet istedetfor Forældelsesystemet. Men jeg troer dog, at Spørgsmaalet om Mortificationsystemets Optagelse har gjort et lille Stridt fremad ved de stedfundne Forhandlinger, idet det tør antages, at den høitærede Finantsminister nu ikke længere nærer saa væsentlige Betænkeligheder mod Mortificationsystemet, som hans tidligere Utringer her gave Anledning til at antage. Han har kun formeent, at det i ethvert Tilfælde vilde være ønskeligt, at Spørgsmaalet om Mortificationsystemet antog noget større Dimensioner, om jeg saa maa sige, og underkastedes en omfattende Undersøgelse, hvorved der da tillige vilde blive Tale om ikke blot at give det Anvendelse paa Statsforftrivninger, lydende paa Hændehaveren, men tillige paa private Obligationer af denne Art. Dette maatte da tillige blive Gjenstand for Forhandling imellem Finantsministeriet og Justitsministeriet, hvorefter et Forslag til en mere almindelig Foranstaltning vilde være at forelægge for den lovgivende Forsamling. — Forjaavidt det dernæst ved Lovforslagets § 3 er paatænkt at give Bestemmelsen om Forældelse Anvendelse ogsaa paa Obligationer af ældre Dato end Lovens Udkommen, med andre Ord at give Bestemmelsen tilbagevirkende Kraft, saa vil det sees, at Udvalget har meent, at der, skjøndt det almindelige Princip jo er det, at en Lov først virker fra Emanationstiden, dog væsentlig af Hensyn til den lange Forældelsesperiode ikke kan være Noget til Hinder for, at man indrømmer, at den foreslaaede Forskrift anvendes med tilbagevirkende Kraft paa visse bestemte Tilfælde, nemlig paa de Tilfælde, hvor der allerede — og Lovforslagets

Motiver vidne jo om, at saadanne Tilfælde foreligge — til Finantsministeriet er indkommet Andragender fra Personer, der have mistet deres Obligationer, om, at de maage komme i Besiddelse af nye. Hvor en saadan Anmeldelse er gjort, og hvor der altsaa i de fleste Tilfælde er forløbet endeeel Aar inden Lovens Udkommen, hvort Obligationen har været borte, der have vi meent, at der Intet vilde kunne være i veien for allerede at betragte Forældelsen som løbende, dog saaledes — og i saa Henseende slutte vi os ligeledes ganske til Regeringsforslaget — at der i ethvert Tilfælde bør aabnes et Par Aars Frist efter Lovens Udkommen. Det er denne Tanke, som Udvalget har søgt at give Udtryk i sit Forslag til den nye Paragraph, der skal afløse Lovforslagets nuværende § 3. Udvalget har ikke ønsket, fordi det turde stride mod sædvanlig god Omgang med Lovsproget, at optage selve Ordene: tilbagevirkende Kraft, ellers kunde Tanken maastee derigjennem være kommen til at staae med endnu større Klarhed, end det er lykkedes at give den i vort Uendingsforslag. Smidertid haaber jeg dog, at Sagen selv vil findes tilstrækkelig bestemt og tydelig udtalt, saaledes at §§ 1 og 2 kun virke fra den Dag, da Loven udkommer, men at der derimod ved § 3 gives Reglen om Forældelse en tidligere Anvendelse med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor allerede Anmeldelse om Obligationernes Bortbliven eller Tab maatte have fundet Sted, saa at Finantsministeriet bemyndiges til i disse Tilfælde at komme Gieren virksomt til Hjælp efter en vis kortere Frist. — Idet Udvalget er gaaet ind paa Forældelsesystemet, har det meent, at der dog vel kunde foreslaaes en lille Forkortelse af Tiden. Det høie Thing vil erindre, at der i det Tilfælde, at der er Spørgsmaal om Statsforftrivninger, ledsagede af Renteanvisninger eller Coupons, ved Lovforslagets § 1 er bestemt, at ikke blot den almindelige Forældelsestid skal være forløben, men at der fremdeles tillige skal være forløbet en Tid af 5 Aar efter den Rentetermin, paa hvilken den sidste Renteanvisning lyder, uden at saadanne Coupons ere fremkomne til Rentemodtagelse, eller Obligationen paa anden